

ANDĚL

Jakob Lorber

P ř e d m l u v a : ¹

K níž 23.června 1840 dostal sluha Páně Jakob Lorber ve Štýrském Hradci

následující slovo Páně.

„Zde vám podám vznešené vedlejší slovo, abyste viděli velikost jedné jiskérky Mé věčné Lásky, nekonečnou vládu, moc, a pravěčnou sílu Božství a slávu ve Mně, a tím však také svou vám tak prospěšnou nicotnost ve všem co jste, co činíte, děláte, myslíte, píšete a básníte (a oč usilujete) ze sebe; zároveň však z toho také vyrozumíte, čím se můžete státi skrze Mne !

Avšak co vám zde řeknu, uslyšíte ve skromné písni podle nejvyššího (prostého) způsobu nebes; a i když tu také nejvznešenější formy řeči utváří novostavbu nadsvětlné velikosti, nepovažujte to – jako u lidských písní – za nějaký básnický vzlet; neboť u Mne takového vzletu není, nýbrž jen nejčistší pravda, a Mé jméno jest již o sobě nejvyšším vzletem všeho pění.

Nyní následuje píseň, a tou písní jest “ Anděl “, a ten vychází z e M n e, a přináší vám to do b r é a převeliké p o s e l s t v í ;

A n d ě l .

1. Na nejzazším velkém východě všech světů Sluncí v e l k ý a n d ě l stál, vztahuje svou nahou ruku obra do středu nekonečně hlubokých hlubin stvoření Mých Světů a chtěl jedno Slunce tu z jeho světelné oblasti, jako srdce vytrhnout, a potom je jako ořech v ústech svých rozkousat.

2. A byl by to učinil pouze proto, aby vyzkoušel svou sílu, kterou si velmi spolehlivě opatřuje z Mé lásky ; leč přitom si podle zdárného zvyku andělského u sebe pomyslel: „ K čemu bych to zkoušel, když pod mou šlápějí spočívá již více než miliony takovýchto slunečních zřícenin, proto přemýšleti budu a v ě t š í h o něco učiním.

3. Obrátím oko své tam k v e l i k é m u v ý c h o d u, a vypůjčím si tu pro svůj zrak paprsky nejjasnějšího lesku, abych pak spatřil z nicotného prachu všech světů nežli se ještě stane kořistí krátkého času p r á š e k, který kdysi nosil to Nejvyšší, Čehož jméno se neodvažujeme jazykem svým vysloviti.

4. Neboť chci – li viděti ono velké, abych povznesl sama sebe, pak přece mohu pohlédnouti do dílny svých velkých bratří, kde tito ve vsí lásce připravují místo odpočinku pro vysloužilé zbytky světů, mrtvé obrovité many,² jakož i pro daleko ohraničené slupkové globy “ v e s m í r ů, “ z nichž do každého je miliardy Sluncí vsunuto.

5. Také měření těchto prostorů je pravou slastí, neboť tehdy se zvětšuje v našich prsou malý svět ; co jest ostatně tisíc takových v e s m í r ů pohledům mých očí. Když ani miliardy takových globů mé oči nevzruší. Měřiti však prostory mezi spoustami těchto slupkových globů v hlubokých mořích jejich světla jest rozkoší.

6. Neboť měřím-li od jednoho globu k druhému a potom, pro velikou dálku zapomenu sebe sama a pomyslím – li : Jak malý je takový prostoreček naproti jiskře, která jako světová látka klesla

¹ Jakob Lorber : Pfalmen und Gedichte str.44 original

² duše zemřelých - překladatel

z oka Páně, ó, pak bych se chtěl státi nejmenším ze všech světových prášků, ano, kdyby to bylo možné, dokonce lidským dítětem na Zemi!

7. A přemýšlím - li dále o Boží věčné velikosti, a tak porovnávám nicotnou nahotu své andělské bytosti, pak se mne z hloubi mého prostranného srdce, jako velká rána vynořuje velká světlá myšlenka, že se P á n u nikdy ani v nejmenším nevyrovnám, i když také světové globy musejí před mou v e l i k o s t í ustoupiti.

8. Ó, co je andělská velikost, moc a síla všech bytostí, nemůže – li zřítí nejmenší díla lásky P á n ě . Co komu prospívá měřiti strnulými pohledy nekonečnost a počítat spousty všech globů ve věčnosti, nemůže – li se tím přiblížiti a n i k d y n e p ř i b l í ž í k B o h u a tak to n e j v ě t š í v š e c h v e l i k o s t í velikostí ztrácí.

9. Ó, potom padám na kolena a hlasitě volám, takže se mým hlasem děsí nesčíslný počet světů: Ó, velký Bože, v nezměrných výšinách Svých nebes, vyslyš milostivě úpěnlivé prosby anděla sluhy Svého. Chtěl bych viděti p ř í b y t e k T v é L á s k y, a chtěl bych tu viděti své m r t v é bratry opět z m r t v ý c h v s t á v a t i.

10. Ó, vezmi mně mou velikost, P a n e ! a učiň mne co nejmenším, abych mohl býti tam, kde jsou Tvé děti a svědčit tu o velkých věcech Tvé všemohoucnosti, a abych pak mohl s nimi radostně Tvé svaté Lásce zpívati a jako bratr je podle Tvé svaté vůle vésti a naším způsobem je v lásce vždy v tichosti spravovati.

11. A i když je Tvá láska vždy k maličkým obrácena, pak považ – že také já jsem kdysi vyšel maličký z Tvé stvořitelské ruky a velkým jako řiditel světů jsem se stal podle vůle Tvé, a vedl je, jak vidíš, vždy podle cílů Tvých ; že jsem si nedávno trochu příliš zakládal na síle své, za to jsi mne již láskyplně potrestal.

12. Nyní obrať opět ke mně Své spasitelské milosrdenství a učiň mne za to č l o v ě k e m na malé Zemi, abych i já tak malý jako oni směl Tě jednou z nejnepatrnějších Tobě milých stupňů milosti „ O t č e „ volati. Ó, P a n e : vyslyš zbožnou prosbu Svého velkého sluhy, a učiň mne m a l i č k ý m, a postav mne do středu Svých nejmenších.

13. A hle takto jsem slyšel hlasitě zaznívati slova nářku velkého anděla, takže se Mně zvuk jeho hlasu zarýval do srdce a poté jsem nechal vzdáleným rachotem slabého hřmění jakoby ozvěnou opakovati jeho prosbu na znamení, že jsem všechna jeho přání dobře slyšel, a jak se ukáže, jim předešel.

14. Neboť zatím co on ještě modle se klečel na svých širokých kolenou, propůjčil jsem zde již jedné ženě velkou milost a vložil jsem do ní símě pro lidské dítě, dříve ještě nežli proniklo k uchu Mého anděla Amen ! A když anděl uslyšel v prostorech velké Amen, viděl Zemi také již u svých nohou meškat.

15. A hle, tu vzal ostražitě Zemi do ruky a vtiskl polibek na tuto Mně tak drahou zástavu ; a když to v milostném vzrušení učinil, tu ležela také již Země jeho pohledům zcela odhalena a on spatřil ihned velmi krásnou ženu, která mu šla vstříc a viděl, jak ho jako matka ihned přijala do srdce.

16. A když se nyní v srdci své matky pohyboval, vztahuje z něho milostně andělské rámě, tu přišla jiná žena, aby pozdravila andělskou matku, chtějíc věděti, jak to také s jejím plodem dopadá. Dříve však nežli tato matka mohla otevřít ústa, pravil již hlasitě anděl v prvé matce a sděloval jí,

17. Počav v srdci takto jasně mluvit : „Ó, matko ! Pohleď na m a t k u v š e c h s l u n c í ; nosí v prsou, c o v š e c h n a n e b e n e o b s á h n o u. Proto, ó matko, nedávej se od ní zdravít ! Neboť Ten, jenž mne kdysi učinil velkým říditelem světů, právě se na mne vlídně z jejího srdce pouсмál.“

18. A když toto matka jasně v srdci uslyšela, byla od hlavy až k patě skrz naskrz sklíčena. To zpozorovala matka, nejmýš čistá bytost Mého těla, aniž by jí mohla tak velikou záhadu rozřešit ; a hle, tu pohnula se v ní L á s k a B o ž í a pravila:“ Jene , pomlč ještě o požehnání matky Mé.

19. Přijde velmi brzy čas, v němž přijdeš přede Mnou, abys připravoval cesty Mé, a jednu zemi k stání; nalezneš tam mnoho hluchých a slepých dětí lidských a nejprve jim budeš hlasitě zvěstovati Můj příchod, že jsem přišel jako B e r á n e k B o ž í v jejich soužních, abych bez viny věrně nesl hříchy za všechny lidi.

20. A jakkoli jsi byl velký ve své andělské působnosti, přece jen ona velikost byla sotva kapkou sféry působnosti v moři, v němž S e d á v á T v ů j P á n, před Nímž se chvějí světové prostory, tobě jako B r a t r ve slabém lidském životě viděti, aby mohlo to, co je slabé posíleno mou láskou povstat, i kdyby také všechny světy jednou Mojí mocí zanikly !“

21. A hle. Tu J a n v mateřském těle skákal radostí, protože neviděl nic, co by navazovalo na Mou velikost. Maria však, nejčistšího srdce matka Mého těla, velmi brzy zpozorovala, jak se Alžběta plna života začervenala, neboť si připomenula své stáří a také mrav starých žen zaslíbené země.

22. Tu pravila M a r i a ve své světlé duši zcela dojata: „Alžběto, cožpak ty se na tomto svatém místě stydíš ? Považ, čeho se nám z n e j v y š š í B o ž í m i l o s t i dostalo, to se nemá do červena v příliš velké, studu koupat ; neboť co v tvém těle z převeliké radosti skáče, tj. velké před mým životem, - proto se jen skromná raduj !“

23. A l ž b ě t a rozpomínajíc se před Mariinou vysokostí, připomněla si nyní, jak je to s ní a s Marií, a proto padla před touto čistou na kolena, a dala se z převeliké radosti v lásce do pláče a pravila: „Ó, matko milostiplná, budiž vysoce požehnaná, i tvůj plod jímž bude svět od kletby osvobozen;

24. Neboť co já nosím pod srdcem, to je zcela malé; jak by to také mohlo ještě něco býti, a kdyby to bylo jako svět velké, před tvou milostí, jejíž velikost nejsou sto všechna nebe obsáhnout aniž snést tak jasné Světlo, které bude, až všechna Slunce zmizí, ještě všem jasně svítiti, kdo se budou s věrným srdcem podle Jeho cest řídit.

25. Ó. Bože ! Odkud přichází tato neomezená milost, že m a t k a M é h o P á n a mne přes příkré stezky navštívila, nebojíc se cimbuří vysokých hor ani dálky !? Tam na vysokém nebi svítí ovšem zcela nepochopitelně jasně milé Hvězdy , a také z listí tučných palem ševlí, mně zcela nepochopitelně ve vznešených žalmech chvála !

26. Ó, matko ! teprve nyní ve mém srdci jasně chápu, že ti celá Země přináší obět, což je správné a chvalitebné, neboť nikdo nepochopí, že se nám ubohému lidu, kteříž jsme slabí a zcela zmatení, mohlo v noci našich hříchů dostati toho divu, že Pán, Bůh Abrahamův, bere na sebe lidské obtíže.“

27. A hle. Tu přistoupila k matce Janově M a r i a a pravila: Alžběto! – na pustém břehu Jordánu bude t o c o nosíš v srdci, h l a s e m v o l a j í c í h o a bude rovnat stezky podél

kamenitého břehu řeky ; bude to, jak je psáno, anděl Páně, a ke křtu vodou bude přísně od lidu žádat pokání.

28. A tak, věř mně, s počátku jen skrze něho bude určitě poznán B e r á n e k . Jenž snímá hříchy světa; a také se stane, že Pán bude od něho na Zemi ve vodě pod otevřeným nebem křtěn , a on a mnozí, kteří naslouchat budou jeho naukám, uslyší velké svědectví o Beránku z nebes.

29. A uvidí Ducha s nebe se snášeti, a svítícího nad hlavou našeho Pána prodlévati a uvidí Boha co nejuplněji s člověkem Se sjednocovat, aby svět byl o s v o b o z e n ode všelikého trápení hřích ! Osvobodí také (toho), jenž byl zdeptán a obtížen, od smrti a z pekla a jeho hord.

30..A nyní, Alžběto, poslyš vesele ještě na konec z mého srdce tobě dosud neznámý pozdrav : „Jene, Můj věrný anděli ze světelných sfér ! Jako jsi musel kdysi Slunce podle Mého řádu obracet, tak Mně budeš brzy srdce Mých dětí připravovati, a zmužile jako lev proti všem peklům zápasit ;

31. Neboť hle, ze všech, kdož byli a ještě budou zrozeni, nebyl nikdy nikdo větší na Zem poslán, nežli jsi ty; neboť všechny otce a proroky ve svaté zemi jsem probudil ze stavu lásky malých andělů, tu však jsi přišel do malého Izraele jako k n í ž e a n d ě l s k é jménem M i c h a e l .^{3*}

32. Avšak slyš, kdokoli bude jednou v říši Mé slouti m a l ý, v ě t š í bude slouti nežli ty, Kníže žádnou měrou neporovnatelný. A chceš- li také ty se státi velký jako nejmenší děti zde, musíš také ty, jako oni býti z n o v u z r o z e n z e M n e ; neboť hle, od nynějška bude muset každý anděl zde na Zemi, tak jako Já, Stvořitel, s n á š e t i l i d s k é o b t í ž e .

33. A kdo se bude ostýchat po cestách Mé lásky kráčet, a nebude tedy chtít nastoupiti tvrdé úzké cesty dětí, ten bude, jako kdysi ty upravovat jen mrtvé dráhy světů; avšak životní náplň n o v é m u stvoření vytahovat, ó, hle, to nebude nikdy prvo- stvořenému andělskému duchu dáno, leč j e n t o m u, kdo jedl u stolu dětí.

34. Který Já dám v hojnosti dětem na tomto světě. Mým bohatým stolem bude, ó, poslyšte to bez úzkostlivého výrazu t ě ž k ý k ř í ž na této Zemi, kde Neposkvrněný bude lidem odkrývati hříšný závoj pekelných mocí a smývat bude ze Země nečistotu satanské havěti Svou za hořkého utrpení tiše prolitou krví.

35. Touto krví budou lidské děti úplně z n o v u z r o z e n y, a andělé jen tehdy, jestliže si s v o b o d n ě zvolili Můj kříž, a se svého starého nebe sestoupili na Zem, aby tu pro sebe, jako Já pro všechny zvítězili nad peklím. Teprve tím budou podobni Mně a Mým dětem, aby jako ony vzali Mnou připravené Království.

36. A nyní praví Amen Bůh do náplně života mého srdce, a každé slovo, které nyní ve vši tichosti plynulo, budiž ti velkou pečetí mlčenlivosti a věrnosti vzhledem k tomu, co ti nyní bylo ze svobody mého srdce řečeno; neboť hle, skrze mne dal ti Pán poznati Svou vůli, proto ji také zachovej a jednej v ě r n ě v tichu podle N í

37. A hle , když Maria takt ukončila, podala Alžbětě ruku na rozloučenou a nechala tuto letitou ženu v tiché zbožnosti odpočívat, a spěchala rychle domů, aby tu konala opět dobro. A když zrána ušla polovici cesty, tu pojala J o s e f a doma starost o ní.

³ Michael jako archanděl, v pravěku Sehel, pak Eliáš a nyní Jan křtitel – byla jedna a táž osobnost. (Další vtělení Jan Hus a poslední jako Ilona Szatmary pozn. zprac.).

38. Zanechal práce, a osedlal oslici, aby s nákladem plodů vesele rychlým poklusem klusal přes roviny, hory a doly v důvěře ve Mne, vstříc své ženě, čisté královně svého srdce. Avšak nežli se Můj milý Josef připravil na cestu, už ho objímala M a r i a v náruči.

39. Ovinula ho svýma něžnýma rukama, aby ohřála láskou toho, jenž se o ni staral. A když tu lásku J o s e f uviděl, dal se do pláče; nyní byl radostí opojen, neboť byl zase se svými, které teprve nedávno z bázně chtěl v čisté lásce opustit, protože nemohl pochopitrané výhonky Mého požehnání !

40. Nyní ji tiskne Josef věrně na svou mohutnou hruď pamětlivý veliké milosti v ní a dobře jsa si vědom, co mu teprve krátce předtím a n d ě l věrně zvěstoval řka: „ Josefe, neboj se, ta, která se s tebou spojuje, stala se zcela čistou shora; neboť to živé v ní, jest Bohem zplozeno a nazveš J e s u s, to jest K r i s t u s.“

41. I byl též čistý J o s e f velice dojat, vida nyní Marii nejvyšší milosti plnou slzet, a viděl, kterak ho, cestou velice unavena objímá a slyšel, kterak andělé zpívají kolem nich vznešené žalmy. V úzkém kruhu své lásky viděl se pohlcen, rozsáhlými řadami všelikých andělů jako nejšťastnější opěvován.

42. I padl z velké lásky na kolena před Mou milostí a velebil tak svého Boha v této n o v é a r š e ú m l u v y řka: „Ó, Pane, přijmi milostivě práci mých rukou a dej mně, starému muži jako dar milosti sílu, abych mohl Tobě a Tvé matce opatřovat věrně ve vsí lásce výživný chléb, jsa viny zcela prost ! “

43. A co si od Mé milosti věrně vyprosil, bylo mu poskytnuto na všech místech, na které musel vstoupiti. Nuže hledte, zde do této písně dal jsem vám správné řádky, abyste zcela zřetelně pochopili, kde byste měli rádi prodlévati. Tak se také vy dozvíte o moudrém snažení Mých andělů a budete, jako oni, velmi brzy velikostí světů kolem vás pohrdat.

44. Co by vám prospěla i ještě mnohem větší bytost, nežli vám již známého anděla. Mohla by vás vykoupit ? A mohla by vás z tvrdých pout smrti vytrhnout ? Pohledte na velké světy, tamto v jejich drahách obíhat a řekněte, k čemu by byly duchu ty mrtvé masy ? Já pravím: k ničemu, nežli jen aby v dalekém okruhu šířily smrt.

45. A otevřete své oči, a poslouchajte srdcem, protože již víte, že Já ani v písních nikdy nežertuji a Já vám ještě zde odhalím převeliké tajemství, a zničím dočista ve vás n e j v ě t š í o m y l, ukáži vám jasně v čistých rysech n e j v ě t š í ze Svých divů, abyste viděli, jak se ti velcí velice oklamávají.

46. Nuže hledte, před vykoupením proniklo peklo až k lásce velkého Boha, jako úskočný zloděj, který zcela potají takto u sebe myslel : Kdybych se mohl do domu aspoň vplížit, pak bych svého cíle bez velké námahy zcela jistě dosáhl ; bude-li jen láska Istí se svého sídla vypuzena potom se to ostatní podle naší libosti poddá.

47. L á s k a však vřavě zpozorovala úskočné smýšlení takových lupičů a dovedla moudře jejich Isti z lásky uniknout; vyvolil jsem Z e m i, místo satanem nejvíce nenáviděné, abych na ní vše, co tu bylo ztraceno, věrně Svým poníženým sestoupením znovu našel a tak tu ve Své lásce n o v é K r á l o v s t v í založil.

48. A protože se satan velmi mocně zmýlil, bylo mu úzko, že nemohl ten skutek provést; - a hle, tu Mne vyhledával v prostorech všeho stvoření a naleznuv Mne zde prodlévati u Svých dětí

jako č l o v ě k a, myslel, že Mne slabého – svede pokušením – avšak již Můj pohled moc jeho zabrzdil !

49. Neboť hledte, před Mým ztělesněním skrze s l i t o v n é s l o v o tomu můžete věřit, neboť Já k vám mluvím beze všeho šálení, byl Můj i všech duchů příbytek nade všemi Hvězdami povznešený, ano pro vás v nejvyš nepochopitelných velkých dálkách, a tím se stal celý svět, abych vám to odhalil podobný podnoží pod svatýma nohama Božství.

50. Tak tedy také s Mé nejvyšší svaté výsosti vycházel skrze zástupy všech duchů do světů Můj zrak, a tak také Mé slovo bylo vždy jen jedním andělem nesené, aby se tím tomu či onomu světu ukázaly jeho nedostatky a aby také byly tomu či onomu zbožnému muži zjeveny dosud velmi skrytě udržované plány věčné lásky.

51.. Nyní slyšte a pochopte dobře satanovy zlobné úskoky ! Ve velkém hněvu a zlobě chtěl Mne zcela rozdrtit, a kdyby se mu to nepodařilo, chtěl Mne od věčnosti do věčnosti až do nekonečně pronásledovat; tím by se byl ustanovil vládcem všech světů a tak i všeho, co tu žije a co je určeno podle jeho kletby

A kdyby toho byl slepě ve svém bludném domnění dosáhl, a kdyby byl vypudil lásku Božství z jejího svatého místa, pak by se bylo Božství, uvažte dobře, rozhořčeně roznítilo a vše ničíc, bylo by se znovu se svou láskou spojilo ; tehdy by nebylo již na věky nikdy nic stvořeno, a vše zničené by bylo zůstalo ztuhlé v Božím věčném severu.

53. Leč když se již Božství na tomto u sebe usneslo, tu pojala l á s k a lítost, takže se v bolu celá rozplývala a hled, tu zpozorovalo to Božství mocně ve Svém středu, pravilo Mně ; K čemu to utrpení, a k čemu ta prosba ? Má Moje svatost ještě déle všem ďáblům sloužiti ? Zítra se pustím do díla ničení.

54. A hled, tu pravila láska v dobách, které znáte, kdy se vám Mojžíš zmiňuje o zbožném Abrahamovi: „Ó, Otče, měj slitování nad dětmi Tvé lásky, a dej mu přemoci pokorou všechny zlé sklony, a založit Tobě, ó Otče nové svaté místo a tak zničit řetěz všech zlých ďábelských rot.

55..Neboť hled, ó Otče, hluboko ve vnitřním základu Mého srdce budiž to národům na Zemi ještě podnes zvěstováno, připravím Tobě, ó, Otče svaté místo, budu Sám proti vši moci pyšného knížete pekelné zápasit složím všechny naše poražené nepřátele k nohám, a žádná moc nebude nikdy podněcovat Tvoji svatost.

56. Sám půjdu nyní dolů na Zemi nejužší cestou a povstanu zde z těla jedné ženy jako č l o v ě k ; a jako Takový budu v nejtěsnějších drahách všeliké pokory trpělivě naše děti v ě r n ě na Tvé jméno připomínati a Svou krví tuto hříchem poskvrněnou Zemi smáčet a mýti ji a potom dobré od špatného třídit.

57. A když potom takto bude Země od satanské kletby očištěna, a anděly lidmi se stalými napsáno bude ve svaté Knize Tvé milosti svaté slovo, pak na místě samém pod j e d n o u střechou shromáždím vše, co bylo ztraceno, ovce Mého stáda a postarám se o to, aby potom byl jen J e d e n P a s t ý ř a J e d n o s t á d o .

58. A tehdy, ó, Otče, z hloubi Svého nanejvyš láskyplného spásou naplněného srdce založím n o v é n e b e , a n o v o u, neposkvrněnou a hříchu zbavenou Z e m i. Tehdy bude zlo dále nekonečně padati do výspy nekonečně velkého prostoru, jenž, jsa tvou zlobou naplněn, zůstáváti bude na věky; - slyš, ó, Otče hlas Můj !

59. A hled', tu pravil O t e c mocně ze všech tvůrčích prostorů; „A chceš-li ty, Mé milované s l o v o, vzklíčit v n e j č i s t š í h o č l o v ě k a, pak Se k tomu musíš podle Mé vůle správně a brzy rozhodnout, nechceš-li viděti svět již zítra v niveč se rozplynouti ; neboť J á jsem se unavil bláznovskými hříchy červů, proto ještě dnes musíš Svůj příchod Zemi oznámit.

60. Pošlu tam tedy zástupy andělských duchů, ano pošlu je do temných oblastí všech světů, a dám tu vymést se Země všechno lejno hada, a morem a válkou smyji z ní hříšné přivržence, aby v Tobě byla poznána svatost Otcova s počátku od malého, avšak věrného stáda jehňat.

61. A tak potom, co jsi nyní jako láska ve Mně promluvil, bude vykonáno, a všechna síla zlé moci zlomena, potom přijdu, abych spatřil příbytek Mně připravený a bude-li postaven v důvěře Mé svatosti, potom Se tu ve vši plnosti Své svatosti ubytuji – J á, B ů h v e v š í v ě č n o s t i.

62. Pýcha a lež pak na věky zapadnou podél nekonečného prostoru, hluboko pod všemi světovými vesmíry, kde nebude nic jiného nežli vlnění věčných přívalů hněvu Mé zloby a místo lásky zaznívati bude věčné hřmění Mé kletby. Tam zapadnou nicotná hadí semena všeho bohatství, to se musí státi Mně, B o h u, j e n ž j e s v a t ý, s v a t ý
A m e n !“

63. A hleďte, jak tu bylo usneseno, tak také bylo úplně provedeno to, o čem jsem Se již svrchu přesně ve vši stručnosti zmínil; - nuže hleďte, a n d ě l t é t o p í s n ě přišel k vám a sejmul z vás, jako kdysi, hříchy vaším pokáním, a ukazuje vám že se blíží k vašim srdcím B e r á n e k s v ě t a ; povznete tedy srdce, a vizte, co kdysi viděli národové !

64. A vizte, co apoštolové, vaší bratři, chtěli viděti a přece neviděli, s v é m r t v é b r a t r y v s t á v a t i z m r t v ý c h, s v a t é m ě s t o d o l ů s e s n á š e t i, M é S l u n c e z á ř i t i, a poslouvejte slova plná života všude zaznívati; připravujte svá srdce, radujte se, kteří sklíčení dosud jste ve hříších, hleďte, J á jsem k v á m s e s t o u p i l.

65. Ano J á, slyšte národové, J á O t e c – v Synu člověka ! Já přicházím k vám, a celé Mé Království se Mnou vám za odměnu; neboť vypršel čas, zlomena jest moc, vzpomenu jsem v srdci Svém na Svůj svazek ; proto radujte se tedy, vy kteří si Mně toužebně žádáte, pohleďte vzhůru, jak vysoko se již tam na východě stkví M é S l u n c e !

66. Otec považte – O t e c Se k vám obrátil písní, přemýšlejte, hledejte, básnil kdy t a k o v o u píseň nějaký člověk ? Pokuste se, a zkoušejte se, jak dalece sahá vaše vědění a dílo vašich rukou, pokuste se, zda se Mému dílu vyrovná ? A pocítíte – l i v t é t o p í s n i s v a t é v á n í, pak považte, že před vašimi dveřmi stojí v e l k é v ě c i.

67. Ó, nenechte tohoto anděla s nepořízenou od vás odejítí, a poslechněte jeho volání, jak skromně vás napomíná k pokání, a (slyšte) vy hluší, vizte vy slepí Mého velkého anděla ; J a n t o ť „ s v ě d o m í „ ukazující vám vaše nedostatky; kdo bude věrně následovat svého vnitřního hlasu volajícího v jeho břehu ztuhlých hříchů holého proudu života-

68. Proklaté pusté stepi vzkvetou ihned růžemi a místo křtu vodou, osvětlí ihned křest Mého úsilí, pekelně temné stezky jeho bloudění; a potom ihned podle stupně své lásky uzří velký účinek proudící z Mé milosti z otevřené svaté truhly nové smlouvy !

69. T a t o truhla byla až do dnešní hodiny života zapečetěna, nepomáhalo předtím žádné na celém okrsku světa počínání, aby se otevřelo, co jsem Si dosud vyhradil. A nyní hleďte, jak se před vámi rozvíjí všechny divy, jak toto vše se nyní děje ř í z e n í m M é l á s k y ; ó, děti, vizte, kterak se s k r z e M n e v e v á s n y n í v š e n o v ě u t v á ř í !

70. A řekněte a mluvte, odkud mohou tak velké věci přijít ? A jestliže jste konečně již takto **Mou l á s k u** pocítili, jakož i sladké vání Mého svatého Ducha pochopili, a jestliže jste viděli Mé stromy v plné míře státi, potom děti, **p r o h l é d n ě t e**, radujte se, a **v š i c h n i z a z p í v e j t e**, a také vy národové ve Hvězdách, síni Mého Božství;

71. „Ó, velký, věčný, svatý Otče ! Čest, chvála a sláva přijd' vstříc Tobě od nás čistě z Tvé svatyně, v našem srdci se Ti zalíbilo zaujmout pro Sebe, ó, velký Bože, malý příbytek Tvé lásky. Žehnej tedy této malé Zemi a jejím svatým pohnutkám a dej pocítiti požehnání, jak nám, tak i všem.

72. Ó, kéž se Ti zde, předobrotivý Otče, zalíbí, abys tu mohl zůstávati v nás napořád. Jak dobrý jsi, ó, Otče, kdo by byl sto Tvou lásku změřit, Ty přicházíš nás ubohé hříšníky jen obcerstvit, místo abys nás zcela zaslouženě trestal, proto nebuď nikdy Tvé svaté Jméno námi zapomenuto !

73. Ó, Otče ! Svatý Otče, poslyš naše dětské lkaní, milý Otče, dej též mrtvým z mrtvých-vstát ! Ty přece víš, milý Otče, kdo je vinen smrtí bratří ! Proto nech předobrotivý Otče, jako jsi u nás nechal také tam, ó, lásky -nejplnější Otče, milost za právo vzejítí! Vždyť Ty jsi trpěl za ně tak dobře jako za nás za všechny.“ AMEN.

D o s l o v: Tu máte nyní „anděla“, jak žije ve vás a mimo vás, ve Mně a mimo Mne; poslouchejte vždy jeho hlas v sobě;neboť nežli přijdu Já, přichází vždy Můj Jan s metlou v ruce, a s velmi ostrým hlasem v prsou,“jako hlasem velkého kazatele na poušti; “avšak jestliže jste se obrátili opravdovým a vážným pokáním, tehdy následuje velká večeře před velkým dnem vykoupení, a konečně z mrtvých vstání. **A m e n**, to praví Váš lásky nejplnější svatý **O t e c!** **A m e n!** **A m e n!**

(Zjevení 19, 9. Luk. 20, 35 – 38. Daniel 12, 2 – 13.)

N. B. Dále viz obšírné sem se vztahující, téměř každý verš z těchto 73 veršů tohoto “Anděla “ kritizující zvláštní poznámky, pod názvem **Dodatečné poznámky k andělu I – III** na konci tohoto dílu.

* S pomocí a milostí Páně opsáno 13.2.1955 (počítačové zpracování 6.5.2002 JHR).

* * *